

Χρήσιμα και πρακτικά

Αυτόφωροι Παράδεισοι

Επίκαιρο άρθρο του Μελά Γιαννιώτη.

Οι λέξεις του τίτλου δεν έχουν την έννοια που διδαχθήκαμε και όπως μας είναι γνωστές.

Αν είχαμε διδαχθεί το χρησιμότερο έργο «Οικονομικός» του Ξενοφώντα, θα γνωρίζαμε τις αληθείς και πολύ χρήσιμες έννοιές τους, με τις οποίες ο καθένας μας θα είχε τον δικό του και επί γης του παράδεισο, ενώ η Ελλάδα θα ήταν και θα παρέμενε ένδοξη και ισχυρή, όπως ήταν, όταν ήταν γνωστές και εφαρμοζόμενες οι αρχικές έννοιες των δύο αυτών λέξεων. Και θα δούμε ότι αυτά δεν είναι «ρομαντικά».

Αυτόφωρος, λοιπόν, με ωμέγα η δεύτερη συνθετική λέξη και από το ρήμα φωράω (φώρ, φωρά, φάος-φώς, εκ των οποίων και το γνωστό μας «βγήκαν στη φόρα» δηλαδή φαίνονται και επομένως φωρά και όχι... φόρα) λέγονταν «ο αφ' εαυτού φανερούμενος», δηλαδή αυτοαποκαλυπτόμενος και περιγραφικά αυτός που φαίνεται όταν κάνει κάποια πράξη.

Στους διαλόγους του Σωκράτη με τον συνομιλητή του Ισχύμαχο, που περιγράφει ο Ξενοφών στον «Οικονομικό» του, **Αυτόφωρος λέγονταν και ήταν αυτός που καλλιεργούσε ο ίδιος και η οικογένειά του τα χωράφια και κτήματά του**, συμπεριλαμβανομένης και της επιστασίας των.

Η έντιμη εργασία αυτή, που αποδεικνύει ικανό και γενναίο άνδρα σε κάθε ελληνική οικογένεια της αρχαιότητας, για την απόκτηση επάρκειας αγαθών της γής και φύσης και για τις ανάγκες της κάθε οικογένειας, ήταν καθήκον και υποχρέωση, φυσική ανάγκη επιβίωσης, για να μην αναγκασθεί ο στερούμενος των αγαθών και αναγκάσει για τα προς ζείν και το «εὖ ζείν» να γίνει κλέφτης ή εφευρέτης άλλων τρόπων αποκτήσεώς τους, χωρίς να καλλιεργεί ο ίδιος την γη και με τον κόπο του να αποκτά τα αγαθά, που προσφέρει δωρεάν η φύση.

Τα παραπάνω λίγα, απλά και κατανοητά, λένουν και επεξηγούν πολλά και αδιδάκτα.

Επειδή όμως η αρχική και καλή έννοια του Αυτόφωρου απαιτούσε γενικά και από όλους προσωπική εργασία στην γη και φύση, φανερή και γνωστή σε όλους και επειδή πολλοί την απέφευγαν ασχολούμενοι και εφευρίσκοντας άλλους τρόπους, φανερούς ή κρυφούς, μέχρι και «κλέπτοντες οπώρας» ή «πράσα» ή άλλα αγαθά άλλων, προέκυψε η συγγενής, κακής έννοιας, λέξη «επ' αυτοφώρω» ή «αυτόφωρο», ως φαινόμενη και αντιληπτή από άλλους.

Κοινό στοιχείο αυτών είναι η φαινόμενη και διαπιστούμενη πράξη, όταν και από ποιόν γίνεται, αλλά με εντελώς διαφορετικές έννοιες του Αυτόφωρου Νοικοκύρη και του «επ' αυτοφώρω» συλλαμβανόμενου κλέφτη ή παρανομούντα. Γίνονται κατανοητοί πλέον οι λόγοι για τους οποίους διδαχθήκαμε και γνωρίζουμε, σε άπταιστη μάλιστα καθαρεύουσα, την πράξη της δεύτερης, υπό εξαφάνιση της πρώτης. Θα δούμε όμως αμέσως αν η εξαφάνιση και μη διδαχή της λέξης και έννοιας του Αυτόφωρου οφείλεται πράγματι στον απαιτούμενο κόπο και μόχθο ή αν οφείλεται σε άλλα και πολλά αυτόφωρα διαρκείας.

Μια πρώτη και καλή απόδειξη είναι η μεθοδευμένη μη διδαχή δημοσίως του «Οικονομικού» και των «Πόρων» του Ξενοφώντα, όπως αντίστοιχα και τα «Οικονομικά» του Αριστοτέλη, με επιλογή και διδαχή, δημοσίως, άλλων ιστοριοφιλολογικών και «ρομαντικών» γραφών των ίδιων φιλοσόφων μας. Δι' αυτών, θάφτηκε η γνώση και έννοια του Αυτόφωρου Νοικοκύρη και έμεινε η έννοια του αυτόφωρου Παραβάτη. Να δούμε και την επιβεβαίωση από την επόμενη απόδειξη.

Διαπαιδαγωγικώς και δημοσίως, διδαχθήκαμε περί κάποιου Πέρση Κύρου, προφανώς για να επιζήσουμε οικονομικώς, ως χώρα και λαός. Δεν θα επιζούσαμε αν δεν γνωρίζαμε ότι ήταν ο δεύτερος από τους «παιδάς δύο», κάποιου «Δαρείου» και κάποιας «Παρυσάτιδος»! «Τα έγραψε αυτά ο Ξενοφών», μας είπαν και θα επιμένουν. Δεν μας είπαν όμως τίποτε για τον «Οικονομικό» του ίδιου Ξενοφώντα και τους «Πόρους» ή «Προσόδους»! Γιατί; Αυτά δεν τα έγραψε ο ίδιος ή μήπως, ως μη «ρομαντικά», μας είναι άχρηστα και χρήσιμα σε άλλους και ξένους, για να μας υποδηλώνουν με... δάνεια; Με αυτά τα διαχρονικά αυτόφωρα ποιός και πότε θα ασχοληθεί;

Η δεύτερη λέξη «Παράδεισος» έχει άμεση σχέση με την πρώτη και είναι ακόμη περισσότερο απλή και κατανοητή, αλλά και πραγματικά συγκλονιστική στην αποκάλυψή της. Ίσως, εκ της ταφής αυτής, συμπαρασύρθηκε σε θάψιμο και η πρώτη, μαζί με όλον τον «Οικονομικό» και τους «Πόρους».

Την λέξη αυτή φαίνεται ότι πρώτος την έφερε και την χρησιμοποίησε στην γραμματεία της λεγόμενης κλασσικής εποχής ο Ξενοφών, από την τότε Περσία, όπου έλαβε μέρος στο πλευρό του δύστιχου Κύρου. Εκείνου, του εκ των σφαζομένων «παιδών δύο», για την κατάκτηση του Περσικού θρόνου, που τελικά φονεύθηκε από τον αδερφό του Αρταξέρξη και προφανώς για τον λόγον αυτόν ανέκραξαν οι Μύριοι Έλληνες μισθοφόροι, που οδηγούσε ο Ξενοφών στην επιστροφή τους, το πολυδιδασκόμενο και πολύ γνωστό στους

παιδες Ελλήνων: «Θάλαττα, θάλαττα»!

Εξαιρετικά χρήσιμα για τα εθνο-οικονομικά μας, όλα αυτά! Μας έσωσαν, διαχρονικώς!

Κάποιοι άλλοι «απαίδευτοι», που διδάχθηκαν άλλα, μη «ρομαντικά», έκαναν τον δικό τους παράδεισο από την δική μας κόλαση και εμείς μείναμε στα επίλεκτα διδακτικά μας, ανακράζοντας: «Γαργάλατα, γαργάλατα»!

Λέγει και γράφει, λοιπόν, ο Ξενοφών στον αδίδακτο «Οικονομικό» του, ότι παράδεισο έλεγαν και εννοούσαν οι Πέρσες τα **καλώς καλλιεργούμενα και καλώς δενδροφυτευμένα κτήματά τους!**

Μάλιστα, ο ίδιος ο «εκ των παιδων δύο» Κύρος και πριν φονευθεί σε μάχη από τον αδερφό του, ήταν ο ίδιος Αυτόφωρος και έδειξε στον Ξενοφώντα τον παράδεισό του, όπου ο ίδιος φύτευσε σε «ευθείες γραμμές» τα πολλά και εντυπωσιακά δένδρα του, άξια θαυμασμού.

Όταν επέστρεψε ο Ξενοφών, εξορισμένος και αυτός, όπως σχεδόν όλοι οι επιφανείς Αθηναίοι, από την πατρίδα του, δημιούργησε τον δικό του παράδεισο στον Σκιλλούντα, κοντά στην Ολυμπία, από το έτος 394 π.Χ., που, ως κτήμα, του το δώρισαν οι Σπαρτιάτες, αναδειχθείς σε μέγα Αυτόφωρο γεωργικώς και Μελισσοκόμο, ειδικώς, επειδή η μελισσοκομία στην αρχαία Ελλάδα ήταν ο παράδεισος των άλλων παραδείσων για αληθείς Αυτόφωρους οικογενειακώς, όπως και παραμένουν.

Από προσωπική μου εμπειρία, γνωρίζω ότι η καρδιά του κάθε επίγειου παράδεισου, μικρού ή μεγάλου, ακόμη και αυλής, κάθε Νοικοκύρη Έλληνα Αυτόφωρου, ήταν και είναι, το Μελισσοκομείο του, μικρό ή μεγάλο και πάντα «σε ευθείες γραμμές», χωρίς να αποκλείονται και οι κύκλοι ή άλλα σχήματα.

Έτσι διατηρούσε το Μελισσοκομείο του στο, οκτώ γνωστών γενεών πατροπαράδοτο και πολυφυτευμένο, αγρόκτημα του αναβιωθέντα Υδρόμυλου, στην ορεινή Βλάστη Δυτικής Μακεδονίας, ο παππούς μου Γιάννης Γιαννιώτης, έτσι το διατήρησε ο πατέρας μου και έτσι το συνεχίζω μέχρι σήμερα.

Έτσι έπραξαν και συνεχίζουν, χιλιάδες Έλληνες Νοικοκυραίοι και Αυτόφωροι με τους δικούς τους παραδείσους.

Και δεν πιστεύω ότι όλοι τους τα διδάχθηκαν αυτά από τους... Πέρσες!

Δεν αποκλείω όμως να είχαν διδαχθεί την ονομασία των καλοφυτευμένων και αυτοφωρικώς φροντιζομένων κτημάτων τους, οι μακρινοί πρόγονοί τους και δημιουργοί αυτών, από τις γραφές Ξενοφώντα και τον «Οικονομικό» του.

Ζωντανό και αποδεικτικό παράδειγμα αποτελεί ο, από αιώνων, γνωστός στους περιοίκους και πεζοποριακώς διερχομένους εκ του Μύριχου ποταμού, μεταξύ Βλάστης και Ναμάτων, πολύ παλαιός «Παράδεισος», τμήματος του όλου κτήματος, του κάποτε Υδρόμυλου Αλέξη Ζησιού, συνομήλικου και γείτονα του παππού μου.

Εδώ βλέπουμε και διαπιστώνουμε, «επ' αυτοφώρω», ότι οι γνώσεις, έργα και πράξεις απλών κατοίκων και Αυτόφωρων καλλιεργητών της ελληνικής υπαίθρου, επιβεβαιώνουν τις, προ 2500 ετών περίπου, γραφές του Ξενοφώντα, στην τύχη και κατάληξη του οποίου επανέρχομαι.

Αργότερα, εκδιωχθείς και από τον Σκιλλούντα, ήρθε στην πλουσιότερη πόλη του αρχαίου κόσμου Κόρινθο, παρά το γνωστό «*ου παντός πλείν ες Κόρινθον*», όπου δημιούργησε νέο παράδεισό του, πάντοτε ως Αυτόφωρος, όπου έζησε μέχρι τον θάνατό του (γεννήθηκε στην Αθήνα περί το 431 π.Χ. και πέθανε στην Κόρινθο περί το 353 π.Χ.). Στους παράδεισούς του αυτούς έγραψε τα μεγάλα και αθάνατά του Έργα. Από αυτούς είχε πόρους και προσόδους οικογενειακής επιβίωσης, γνώριζε εξ εαυτού την Οικο-Νομία και επομένως ήταν ο ίδιος πρώτα Οικονομικός και μετά Φιλόσοφος-Συγγραφέας. Ποιοί και πόσοι άλλοι Φιλόσοφοι, Σοφιστές, Ρήτορες και Συγγραφείς, Επιστήμονες και λοιποί, μέχρι κοινοί «μολυβοσμπρώχτες» και δοτοί, υπήρξαν και είναι, Αυτόφωροι και εκ της γης μόνον πορισθέντες και ποριζόμενοι, όπως ο Ξενοφών;

Πιθανώς τελευταίο έργο του, απλό στην σοφία του, πρακτικό, περιγραφικό και καθοδηγητικό για την οικονομία της πατρίδας του Αθήνας προφανώς όμως ως συμπλήρωμα του «Οικονομικού» του, είναι οι προαναφερθέντες και αδίδακτοι «Πόροι» ή «Πρόσοδοι». Αν παρέμενε η «παλαιά Τάξη Πραγμάτων» και εφάρμοζαν ένα μέρος των υποδείξεων και συμβουλών του οι Αθηναίοι, όλων των εποχών, τότε η μεν Αθήνα θα ήταν ο **ασημένιος -λόγω ορυκτού- παράδεισος** όλου του κόσμου -και όχι αυτό που είναι σήμερα- η δε άλλη, τριών Ηπείρων και πολλών Θαλασσών, Ελλάδα και ο ελληνισμός της δεν θα βίωναν την έκτοτε και «επ' αυτοφώρω» διαρκή κόλασή τους! Ακριβώς επειδή, καλώς διδασκόμενοι από τον ίδιο «Οικονομικό» και από τους ίδιους «Πόρους», θα ήταν όλοι εύποροι από τους δικούς τους πόρους για τους δικούς τους παράδεισους, επί μεγάλης γης τους, ως ενεργοί Αυτόφωροι και όχι υπό διαρκή αυτόφωρα, εμπνεύσεως και επιβολής ουδέποτε Αυτόφωρων!

Απλά και πολύ κατανοητά και όλα αυτά.

Πολλά και διαχρονικής αξίας είναι τα άλλα, άγνωστα και αδίδακτα, εκ του «Οικονομικού» του Ξενοφώντα, όπως και των, αποκαλυπτικότητας κατά το β' μέρος, «Οικονομικών» του Αριστοτέλη.

Τα παραπάνω παραδείγματα, εκ των δύο αλλοιωμένων λέξεων, είναι μόνον ενδεικτικά της αξίας και χρησιμότητας του πνεύματος και διδαχών των αρχαίων Ελλήνων, για τα καλύτερα και χωρίς τέλος βιοτικά και οικονομικά των νεοτέρων. Μετά βεβαιότητας δε, φαίνονται να είναι και η μόνη εφικτή ελπίδα λυτρώσεώς τους επί γης και πριν από τον καλοδιδαγμένο «επουράνιο Παράδεισο»! «Δια-λέχτε», λοιπόν!